Ч. 183. Четвер 31 (18) серпня 1905 Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за злоденем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Мін. Люкач о положеню на Угорщині. — Чутка про мобілізацию в Туреччині. — З Росиї. — Мир на далекім Всході.

„Budap. Hirlap“ оголосив розмову з бувшим угорским міністром скарбу Люкачем, котрий між иншими сказав: Мої авдиєнциї у Монарха в Ішль приписують занадто велике значінє. Монарх хотів лиш почути моє поясненє і довідати ся моєї гадки в справі неплаченя податків. Мені не поручено ані утвореня нового кабінету ані посередництва. Річ понятна, що відмова неплаченя податків викликує поважну обаву. — Уважаю за потрібне примітити, що неплаченє податків не помагає коаліциї а шкодить дуже богато краєви. Що до залагодженя кризи не гадаю, щоби змаганя в сім напрямі мали який успіх, доки одна сторона не покаже ся охотною до зближеня. Була би найневдячнійша річ підняти ся ролї посередника. — Вертаючи до справи податкової, запримітив Люкач, що наслідком того, що зменшать ся доходи, буде то, що правительство обмежить видатки до мінімум, а що то значить, знає добре кождий полїтик і економіст. То певно, що нема симпатичнійшої річи як неплатити податків; властям прийде ся опісля дуже трудно призвичаїти людий до плаченя податків.

Сими днями розійшла ся була алярмуюча чутка з Константинополя про мобілізацию третого турецкого корпуса в Солуни і другого корпуса в Адріянополи. Тепер же довідує ся Pol. Corr., що о якійсь мобілізациї нема й бесіди, а чутка мабуть пішла з часткового переміщеня полків. В згаданих попереду сторонах перенесено одну дивізию, котру узброєно в скорострільні пушки, з Адріянополя до Кірікілїссе, а відтак по одному баталїонови до Кази на болгарску границю і до Родости.

З Петербурга доносять, що комісия для справ думи під проводом ґр. Сольского займе ся насамперед способом виборів та інструкциями для урядів, котрі мають переводити вибори. Она має головно означити, чи для постунованя при виборах треба видати окремий закон, чи лиш порішити ухвалї думи. Дальше має тота комісия заняти ся справами: в котрих місцях можна позволити на передвиборчі збори, о скілько можна згодити ся на свободу слова на тих зборах і хто має за них одвічати.

В Порсмес прийшло вже до мира межи Росиєю а Японією і тут зараз на початку сеї вісти треба сконстатувати, що як Японії удало ся побідити Росию на поли війни, так на відворот Росия побідила Японію в дипльоматичній дорозї. Здає ся, що повторила ся тота сама істория, яка свого часу договором в Шімоносекі позбавила була Японію Порт Артура, з тою лиш ріжницею, що як тоді головну ролю грали Німеччина, Росия і Франция, так тепер перше місце заняли Сполучені держави і їх президент. Перша урядова вість о заключеню мира звучить: „**На нинїшній конференциї мировій осягнено повне порозуміне що до всіх справ і ухвалено приступити до виготовленя договора мирового.** Конференция відрочила ся до 3-тої год. пополудни.

До „Morning Post“ доносять з Порсмес в справі мира: Вчерашне поступленє Японії було достойною відповідию на загально заповідану „жовту небезпечність“. Росия безперечно віднесла велику дипльоматичну побіду, вимушаючи фактично принятє своїх власних условий; тим самим забезпечила собі мир, не **потребуючи платити за то.** Лиш моральна побіда остала ся по стороні Японії. Чи примирительне становище Японії треба пояснити яко доказ єї безсильности, чи Росия шукала дійстно предлога, щоби вести війну дальше, годі знати. Тимчасом відмовила Росия катеґорично заплати хоч би шілїнґа більше, як належить ся Японії правно за удержуванє военних плїнників на основі гаґскої конвенциї. Росия була так уперта, що навіть відкинула пропозицию, щоби мировому судови поручено означенє суми за північну половину Сахалїну. В критичній хвили заапелював Розвельт до Японії. Як вплинув президент Сполучених Держав в Токіо — не знати; так само єсть тай-

Страшна пригода.

(З німецкого — дра Г. Янкого).

Загально принята гадка, що на Всході женщина не має ніякого голосу і значіня в домашнім житю і що мусить слїпо у всім повинувати ся свому мужеви. Що так безусловно не єсть і що також між женщинами Всходу суть тверді характери, котрі не мають страху перед нічим, того досьвідчив перед недавним часом один молодий дипльомат, коли перебував часово в другій перскій столици, в Іспагані.

Але нехай він свою незвичайну пригоду сам оповідає.

— Істория, яку я хочу саме розказати, не є довга, але дуже драматична. Кілько разів на неї згадаю, мороз мене переходить. Перед двома лїтами вислано мене з порученя міністра справ заграничних до Персиї. Я мав на жаданє пануючого об'їхати давну Медию, теперішну провінцию Ірак Аджмі і подрібно єї описати. Я розпочав тим, що заїхав до Іспагану і тут перед усім вигідно устроїв ся. Відтак взяв ся я пильно до дїла і вже по трех місяцях мав я всї потрібні для мого справозданя материяли і дати, обробив їх і виготовив досить подрібний і обширний опис краю. Однако я вернув з моєї подорожи по провінциї так скоро до Іспагану, що старші пани мого департаменту були би не повірили, аби можна було в так короткім часї перевести повірену менї роботу. Тому постановив я перебути в Іспагані ще якийсь час. Однако я майже умирав з нудьги в тій місцевости, позбавлений майже всякої розривки. В тім часї хотів щасливий случай, що перенесено метамета або ґубернатора провінциї, і що на єго місце іменовано ґубернатором Іспагану свояка шаха, князя Малькольма хана, в котрого товаристві прибув яко єго сартіп або найстарший урядник, елеґантний молодий Перс, Магамад аґа, трийцятлїтний чоловік, веселий, котрий перевів кілька лїт в Европі, де в осьмій столици бував частим гостем у мене підчас наших вечірних кавалерских зібрань. Можна собі уявити, який я був урадований, коли побачив такого милого товариша, тут в місци забитім дошками від сьвіта, а то тим більше, що всї ті всхідні люди мають в собі щось незвичайно притягаючого, коли наберуть европейских привичок і оглади. Їх первістна, дивна і строга здержаність щезає при зіткненю з західно-европейскою цивілїзациєю і переміняє ся вскорі в любу і приманчиву вічливість. І тому не треба хиба дивувати ся, що заки минув тиждень, ми з „сартіпом“ стали нерозлучними приятелями і товаришами.

Одного дня, коли я вже вертав з прогульки по прехорошій охрестности міста і саме минав кіоск Чегет Сетун або палату сорока стовпів, прекрасну руїну з часів шаха Аббаса Великого, стрітив я на закруті одної улиці якусь даму в лектиці. Звичайно виглядають перскі женщини поза домом як великий клунок одежи. Очевидно, що їх лиця закриті серпанками, а радше они носять на голові род капузи з серпанком, що засланяє долїшну часть лиця. Але перска дама, яку я стрітив, була мабуть виїмком з правила, бо старала ся очевидячки, аби єї принадну і струнку стать було як найлїпше видно. При тім міг я ще й єї очи бачити, що сьвітили крізь серпанок як розжарене вуглє. Я їхав кроком і поступав поволи за лектикою, що лиш дуже поволи порушала ся наперед. Менї видавало ся, немов би хороша незнакома раз або два рази за мною оглянула ся. Але я так був заглублений в моїх гадках, що майже не зважав тоді на те, а то тим більше, що на Всході такі любовні пригоди майже неймовірні.

Я майже забув вже на ту пригоду, коли в два дни опісля стрітив ту саму лектику. Але тепер лучило ся, що я не був сам, бо разом зі мною їхав Магамад-аґа. На перший погляд пізнав я ту заслонену даму, а перед усім єї незвичайні очи, що буквально як сияюча пополумінь яснїли з під єї легкого серпанка. Так само як при послїдній стрічи обернула ся она і тепер до мене, але сим разом той рух був рішучий і нарочний. Я поглянув на мого приятеля сартіпа, чи й він замітив що з того, але він, здавало ся, не звертав на женщину нї найменшої уваги. Ми їхали відтак тою самою улицею яких десять мінут, коли лектика звернула напрасно ід мостови, що веде до Юльфи,

ною, о скілько то его заслуга, що Японія дала ся наклонити до так значних уступок. З певностию можна лиш то сказати, що вчерашне засіданє конференциї було скликане на жаданє Розвельта і що то засіданє було би взагалї було послїдне, коли би було відрочене до нинїшного дня.

Новинки.

Львів, дня 30 серпня 1905.

— **Директором рускої ґімназиї в Станиславові** іменований др. Николай Сабат, дотеперішний професор польскої ґімназиї в Станиславові.

— **Ц. к. краєва рада шкільна** затвердила вибір: о. Ант. Колпачкевича на заступника предсїдателя шк. ради окружної в Раві, о. Олекс. Цїсли на заступника предсїдателя шк. ради окр. в Стрию, о. Людомила Зарицкого на духовного члена до шк. ради окр. в Жидачеві: — іменувала в народних школах: Володисл. Гавровского учителем і Софію Кочиркевичеву учителькою 5-кл. жін. школи видїлової ім. Кор. Ядвиги в Перемишли, Тад. Будзиновского учит. 3-кл. муж. школи видїл. в Самборі, Гната Янкевича учит. 5-кл. шк. муж. в Лїську, Ад. Юстівну і Мар. Барановичівну учит. в 4-кл. пар. школї жін. полученій з видїловою ім. Кор. Ядвиги в Перемишли, Ів. Лубиньского учит. 4-кл. шк. в Клепарові, Ів. Голубовича управителем 2-кл. шк. в Карлові; учителями (-льками) 2-кл. шкіл: Евг. Харкевичівну в Пільній, Як. Попеля в Гнильчу, Гната Мороза в Гаях тернопільских, Мар. Завадску в Джурові, Мих. Мосьорівну в Дмитрю, Стан. Потїя в Шехинях; учителями (-льками) 1-кл. шкіл: Фил. Прокоповичівну в Красноставцях, Мар. Ільницку в Калинівщинї, Юл. Войтовича в Ропіцї, Ад. Безоківну в Камінцї малій, Пос. Новаковску в Рачковій, Кар. Ярошиньску в Лодинї, Кар. Маречка в Мокрянах, Мих. Голейка в Городицу і Марк. Длуґолецкого в Червинівцї. — Дальше перенесла ц. к. краєва рада шкільна учителїв (учительки): Льва Ряпівского з Канчуги до Чесанова, Мих. Малиша з Андрихова до Ст. Самбора, Каз. Длуґошівну зі Стрия до Золочева, Ядв. Мохнацку з Золочева до Стрия, Олену Голубовичеву з Заваля до Карлова, Кар. Лучиньску з Репужинець до Чернелицї, Мар. Піпкасівну з Курдванівки до Скоморох, Мар. Ґуставову зі Щепятина до Журавців, Ів. Берната з Лопухової до Білки, К. Пловку з Дубови до Лопухової. — Кр. рада шк. вилучила громаду Лопушну, рогатиньского округа, з круга школи в Підвисокім і утворила там 1-кл школу; — отворила 4-кл. школу жіночу в Стрию, 2-кл. міш. школу на передмістю „Заплатин“ в Стрию і 1-кл. школу в Сїнявцї, чесанівского округа.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** гр. Станислав Баденї виїхав до Відня.

— **Вписи до руских шкіл** удержуваних руским товариством педаґоґічним у Львові, при ул. Сикстускій ч. 47, то є дївочої школи видїлової ім. Т. Шевченка і приватної женьскої семинариї учительскої відбудуть ся в днях 31 серпня, 1 і 2 вересня, в годинах від 10 до 1 рано.—Іспити поправчі відбудуть ся 4-го вересня від год. 8-ої рано.

— **Новий уряд почтовий** увійде в житє з днем 1 вересня с. р. в місцевости Глїбів, скалатского повіта, з звичайним обсягом дїяльности.

— **Дефравдация в почтовім урядї.** З Калуша доносять: В тутешнім почтовім урядї викрито досить значну крадїж. Виновником еї є молодий експедитор Михаловский, котрий укравши около 2000 корон, утік з Калуша.

— **Укритий скарб.** В часї розбираня домів при улици Жовківскій у Львові ч. 72, 74 і 76 найшли onогди робітники замуровану фляшку, а в нїй картку, в котрій бувший властитель тих домів, Дзюбанюк, заявляє, що в огородї під одним з оріхових дерев закопав в р. 1878 в глубинї 3 метрів 2500 сороківців і ріжне оружиє. Чи дїйстно той скарб ще там є, покаже недалека будучність, бо за грішми мають глядати.

— **Погоріла церков.** В Радимнї в ночи з суботи на недїлю згоріла церков, побудована 1806 року, в котрій були вартїстні образи і цїнний іконостас, що походив ще з р. 1552. Огонь вибух в жидівскій лазни, звідки перекинув ся на жидівску біжницю, дальше обійняв будинки руского приходства, а вкінци досягнув церкви.

— **Грізний пожар.** Від Бережан пишуть: В недїлю дня 27-го с. м., як-раз в часї виходу народа з церкви, вибух огонь на приходстві в Таурові, бережаньского повіта і знищив до крихти всї господарскі будинки з худобою і збіжем, приходский дім з цїлим домашним устроєнєм, деревляну церков і дзвіницю, а також часть села з 80 хатами, господарскими будинками і цїлим запасом хлїба. Шкода дуже велика. Ратунок був дуже тяжкий з причини, що потік, який пливе через село, цїлковито висох.

— **Огнї.** В Тарнорудї, скалатского повіта, знищив огонь дня 24 с. м. чотири селяньскі загороди, вартости до 11.000 корон. З погорільцїв лише двох було обезпечених на 900 корон. — Із Станиславова пишуть, що онодгди знищив пожар горальню Гальпернів в Вовчици. Причина пожару незвістна. Шкода, 25.000 кор. була обезпечена.

— **Самоубийство в церкві.** З Крефельда, в Нїмеччинї, доносять: В тутешній церкви сьв. Дионизия відобрав собі онодгди житє двома вистрілами з револьвера молодий мужчина. При самоубийнику найдено лиш візитову карту з назвищем Гуґо Шпандав.

— **Конкурс** на принятє 10 учениць до дївочої бурси в Коломиї під управою тов. „Руский Жіночий Кружок“ на рік шкільний 1905/6. Оплата місячна виносить 20 К і 1 К на пранє з гори. Кожда учениця має мати 6 сорочок і прочу відповідну скількість біля, 4 простирала, 4 пошивки, 4 ручники, 3 суконки (з тих одна темно-сина або темно ґранатова) сїнник, подушку, ковдру і коцик до накриваня лїжка. Зголошеня надсилати на руки п. А. Сроковскої, настоятельки бурси, ул. Гетманьска, дім д-ра Кульчицкого. До поданя треба долучити: 1) добре шкільне сьвідоцтво (лихі не будуть увзгляднені), 2) сьвідоцтво убожества, 3) сьвідоцтво лїкарске, 4) деклярацию родичів або опікунів, що будуть точно за удержанє платити.

— **Товариство „Труд“** приймає учениці до науки крою і шитя суконь під слїдуючими услівями: 1) Зголошеня приймає ся тілько в товаристві родичів або опікунів, котрі на случай принятя учениці підпишуть сї постанови.— 2) Оплати з гори а то: вписового 4 К, за науку місячно по 6 К, а за крій 30 К на раз. — По трох місяцях платної науки мають учениці право позістати в робітнях товариства на безплатній практицї через дальших 3 місяцї. — 3) В часї тримісячної науки виконують учениці роботи тілько для самих себе, а не для кого иншого і зовсїм з свого материялу: підчас практики по мисли уст. 2 виконують учениці роботи для тов. „Труд“ з материялу доставленого їм товариством, коли дирекция набрала того пересьвідченя, що учениця може такі роботи виконувати без нараженя товариства на страти в материялї. — 4) По укінченю курсу мають учениці виказати ся перед ди-

---

вірменьского передмістя Іспагану по полудневій сторонї ріки Цаіндарад. Той міст і тїнисті улицї в его охрестности дуже люблені в Іспаганї і звістні як місця любовних сходин. Бо тут находить міске населенє ще найбільше холоду вечірною порою. Тому я вагував ся дуже явно іти слїдом за незнакомою, побоюючи ся, що зроблю їй тим неприємність — а остаточно розходилось менї і о мене самого. Але в сїм случаю таке побоюванє було непотрібне, бо навіть хороша незнакома не виявляла з своєї сторони нїякого страху. Она именно вихилила ся далеко з лєктики і не оглядаючись нї на що, упустила свою хусточку на улицю; я очивидно чим скорше підняв еї і сховав. Сартіп, здавалось, не бачив і того. Лише в дальшій дорозї був дуже мовчаливий і очивидячки роздумуючи над чимсь, гриз вуси. Але коли ми доїхали до княжої палати, в котрій він мешкав, попросив він мене, аби я зайшов до него, а коли ми опинили ся самі в его комнатї, почав він розмову.

— Любий друже — сказав він дивно насьмішливим голосом — я по дорозї умисно був так мовчаливий, бо знав, що тодї нїяка перестoрога з моєї сторони була би нїчого не помогла. Але тепер, коли ви ту дорогоцїнну хусточку так обережно сховали і притискаєте до свого серця, позвольте менї удїлити собі дружної ради: найлїпше зробите, коли еї як найскорше викинете, а ще лїпше було би, коли-б ви еї сейчас вкинули в огонь.

— Що ви під тим розумієте? — спитав я змішаний.

— Я вас люблю і цїню — говорив він дальше — і тому було би менї дуже прикро, коли би я довідав ся, що вас удушили або утопили в ріцї Цаіндарі! Як знаєте, я єсьм начальником тутешної полициї і тому відвічаю крім того за вашу безпечність перед вашим посольством.

— Але! — перебив я.

— Нїяке „але“ і нї слова більше про те, мій любий пане. Дїйстно знатні европейскі пани дивно неоглядні. Они уявляють собі, що всюди, де они обертають ся, суть на рідній земли. Але ми Азияти, а особливо пани мужі тут в краю цїлком не позваляють з собою жартувати. У вас може щось такого увійти, але тут нї. Впрочім мушу вам сказати, що ваша хороша дама, котрої хусточку ви так обережно пiдняли, добре менї звістна. Еї називають Канум.

— Канум! — скрикнув я урадований.

— Ну, хоч еї імя так вас одушевляє — говорив він дальше усьміхаючись — то я можу вас впевнити, що еї чоловік цїлком не буде подїляти вашого чувства. То богатий купець із старої дїльницї міста, що задля своєї великої заздрости як і задля безоглядної дикости загально звістний і котрого всї боять ся. Єго мати, як кажуть, мала бути з походженя Анґлїйкою. Але він є на всякий спосіб найбільшим Азиятом з поміж всїх Азиятів. То мусите собі затямити. Він на всякий спосіб убив би вас так як пса, коли би вас стрітив на сходинах з своєю жінкою.

— А як він називає ся — спитав я — той найзаздрістнїйший муж в Іспаганї?

— Називає ся Ізматуля. По всїм тім, що стало ся, можу вам дати лиш одну раду, не входїть в знакомство з тим чоловіком! Ви вже знаєте, де він мешкає. До него належить той хороший дім над берегом ріки саме коло мосту, куди ми переїздили.

— А що говорять про Канум?

— Дїйстно, ви справдї правдивий Европеєць! — скрикнув Перз хитаючи головою. — Ми тут в тій части сьвіта нїколи не журимо ся нїякою женщиною. А коли то робимо, а радше коли наші жінки своїм поведенєм непокоять нас — ну, тодї замикає ся їх просто в мішок і кидає ся в ріку.

— Що ви кажете? — скрикнув я зі страхом. — То страшно, просто неімовірно!

— Гадаєте? — відповів він. — О, ми Перзи нинї вже дуже цивілїзовані, то значить в порівнаню з минувшими часами. Бо доси було в звичаю, що до мішка всаджувано ще й живу кітку. І в своїй борбі смертельній доведене до розпуки зьвіря роздирало кіґтями лице і очи жінки. Такі річи, правда, вже тепер не дїють ся, а бодай не всюди. То вплив европейскої культури. Але тай Ізматуля ще и нинї спосібний до того.

Та коротка розмова, як щиро признаю, значно остудила мою любовну горячку. До того Магамад аґа мав на стілько нїжного такту, що вже дальше не порушав того немилого предмету. Я відтак лишив ся у него на обід, а на вечер замовив він музикантів, що забавляли нас своєю ориґінальною грою. Мимо того я був цїлий день задумчивий. Заєдно стояла перед моїми очима принадна і елеґантна стать тої чужої красавицї, як она вихилилась з своєї лєктики і еї нїжна рука, з котрої она опустила на землю ту хусточку, котрої щасливим посїдачем був тепер я. З усїх тонів чужої музики дзвенїло менї безнастанно в ушах як закінченє якої пісні: „Канум, Канум!“

В дїйстности душило мене цїлу слїдуючу ніч і менї снило ся, що великий кіт, назвищем Ізматуля, лежав на менї і роздирав своїми кіґтями моє лице. На другий день обудив ся я

рекциєю товариства з поступу в науці, виготовленими роботами, як також вправою в рисунку і крою а на случай вдоволяючого висліду одержать учениці сьвідоцтво учащаня на курс. 5) Що до поведеня учениці в робітнях обовязують їх постанови реґуляміну для робітень. Що до инших відділів обовязують отсї постанови: І. До відділу торговельного приймає ся учениць на трилїтну науку, а то: перший рік на власнім удержаню учениці, в другім році платить товариство на удержанє учениці по 5 К, а в третім по 10 К місячно. Проба треває два місяці. — При тім відділї має бути на третім році науки отворений курс простої бухгальтериї, науки рахунковости, товарознавства і каліґрафії. — II. До робітень біля на трилїтну науку, а то на условиях: перший рік на власнім удержаню учениці, в другім році платить товариство „Труд“ на удержанє учениці по 5, а в третім по 6 К місячно. Плян науки: Вишивки, коронкарство, ґафт білий і машиновий, шитє біля і рисунки. За науку крою, котра удїлювана буде ученицям по укінченю третого року науки, платить ся осібно. З науки рахунковости і каліґрафії, удїлюваної на курсї купецкого відділу, можуть користати також учениці відділу шитя біля. III. До робітень суконь приймає ся учениць на трилїтну науку на условиях як під II. Плян науки: рукавові, спідничарки і станичарки. IV. До відділу мод приймає ся учениць на дволїтну науку безплатну. — Плян науки: підшиванє і викінчуванє капелюхів, виготовленє фасонів з дроту і мерлї, подрібні роботи як виконуванє листків, кокард, цьвітів з ґази, аксаміту і т. п., вироби джетові, чипочки, капузки, театральні ковніри, боа, і всякі вироби з ґази, шитє фасонів з соломки, зіставлюванє капелюхів з материй і самостійне виконуванє цілости робіт моднярських. Від учениці жадає ся укінченя що найменше 13-го року житя і укінченя четвертої кляси шкіл народних; з висшою школою мають першеньство. Зголошеня приймає ся тілько в товаристві родичів або опікунів, причім належить предложити метрику і шкільне сьвідоцтво. Таксу за впис до корпорациї і оплати до каси хорих покривають родичі (опікуни) учениць. — *Дирекция.*

† **Померли:** О. Омелян Глїбовицкий, парох в Глубічку, скальского деканата дня 11 с. м., в 48-ім році житя а 24-ім сьвященьства; — о. Ігнатий Гавацкий, парох Перемилова, в 89 році житя, а 63-ім сьвященьства, дня 14 с. м.; — Іван Слизюк, почтовий емерит, у Львові дня 24 с. м., в 76-ім році житя.

Телєґрами.

Рожено 30 серпня. Вчера розпочали ся маневри серед великої зливи. Мимо того Цїсар приглядав ся маневрам.

Варшава 30 серпня. Ґенерал-ґубернатор Максимович одержав увільненє з посади. Єго наслїдником, як кажуть, має стати дотеперішний єго помічник ґен. Скалон.

Порсмес 30 серпня. Коли розійшла ся чутка о заключеню мира, били в Порсмес і в иньших місцевостях в дзвони та виявлювано свою радість і в иньший спосіб. Головну заслугу приписують в Сполучених Державах президентови Розвельтови.

Порсмес 30 серпня. В імени японьских делеґатів мирових оголосив Сато слїдуючу заяву: Від самого початку конференциї настала була різка ріжниця гадок що до справи Сахалїна і военного відшкодованя. Оба тоті услівя робили неможливим успіх переговорів. Однак японьский цїсар вдоволяючи вимогам людяности і цивілїзациї, показав ся примирительним і в інтересї мира уповажнив своїх делеґатів зречи ся відшкодованя за видатки военні і згодив ся на поділ Сахалїна та инші постанови, які суть для обох сторін можливі до принятя. В той спосіб дав цїсар можність до довершеня памятного на віки дїла мира.

Льондон 30 серпня. Урядовий протокол, який оголосив вчера Сото, вернувши з готелю, звучить: Конференция, котра зібрала ся вчера по полудни, радила над подрібностями мирового договоря. Ухвалено поручити виготовленє поодиноких постанов проф. Мертенсови і японьскому радникови мінїстерства для справ заграничних з припорученєм, щоби ту свою роботу як найскорше виготовили.

аж около одинайцятої години, цїлком вилїчений від мого залюбленя — так бодай менї видавало ся.

* * *

Вечером слїдуючого дня сидів я вигідно на терасї мого дому і любував ся осьвіжуючим вечірним воздухом, коли крізь задну фіртку огорода увійшла скорим кроком страшенно погана стара женщина і заявила, що хоче зі мною говорити. Заки ще служба мала час спитати мене о дозвіл, найшла вже она до мене дорогу. І ледве ми остали самі, відозвала ся до мене дуже ломаною анґлїйщиною, так що я ледве зміг єї зрозуміти, тими словами:

— Маєте відвагу?

Я усьміхнув ся на те гордо, як кождий мужчина, коли єго хто так запитає. Она почала сейчас говорити дальше:

— Маю вам зробити предложенє: Вже майже темно, отже нїхто не буде нас бачити. Ви лиш маєте іти за мною. В половині нашої дороги я завяжу вам очи. Але мусите менї присягнути, що не будете старати ся дізнатись, куди я вас веду.

— Обіцюю — відповів я сейчас.

Стара женщина скривила при тім лице так, що виглядала десять раз поганїйшого, як була.

Я приняв візванє старої сейчас, під впливом наглої постанови, не роздумуючи близше про можливі наслїдки. Причиною того було, що від тої поважної розмови з сартіпом минув вже цїлий день і що вражіня непокоячих нічних снів минули у мене, хоч все ще в моїх ушах лунало безнастанно імя: Канум, Канум! Не було сумніву, що стара женщина була єї післанцем. Але я не хотів залишити хочби конечної осторожности, аби вийти без оружия і тому пійшов скоро насамперед до моєї комнати, де здоймив із стіни малий револьвер і сховав єго до кишенї. За пять мінут були ми обоє вже в дорозї. Але що я властиво робив? Чи не було то сьмішно, ба ще більше, просто божевільно іти за тою старою на слїпо в найбільшу небезпечність? Але то вже вроджене молодим людям, що кидають ся аж надто часто нерозважно в найнебезпечнїйші пригоди! Непоборима сила тягнула мене до тої красавиці, котрої я навіть не бачив з лиця. Єї палкі очи були тому причиною!

Вкінци дійшли ми до моста Юльфи. Стара жінка задержала ся, виймила з кишенї грубу хустку і завязала менї очи з такою зручностию, що я не міг нїчогісенько бачити.

Я вхопив стару за руку і дав себе вести, куди она хотїла. З холоднїйшого воздуха, який мене відтак обіяв, заключав я, що ми минули ріку. Відтак почув я знов голоси прохожих на право і на лїво від мене. При тім не прийшло менї на гадку, що мене можуть побачити. Я ішов наперед себе як у снї і гадав лиш о стрункій статі загадочної Канум з живими як у кітки скорими рухами єї нїжної руки і єї палкими, пристрастними очима. По кількох мінутах звернула ся моя товаришка на право; однако, як я добре уважав, не відійшли ми від берега ріки, котрої шум доносив ся голосно до моїх уший.

(Конець буде).

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 29 серпня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·— до 8·10; жито 6·— до 6·15; овес 6·60 до 6·80; ячмінь пашний 5·50 до 5·75; ячмінь броварний 6·25 до 6·50; ріпак —·— до —·—; льнянка —·— до —·— горох до вареня 7·50 до 9·50; вика —·— до —·—; бобик —·— до—·—; гречка—.— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо 80·— до 85·—; конюшина червона 50·— до 60·—; конюшина біла 50·— до 60·—; конюшина шведска —·— до —·—; тимотка —·— до —·—.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недонада. — (Телефона ч. 527).